

Δημήτριος Νατσιός. Τα Θρησκευτικά στο δημοτικό σχολείο και η υπονόμευσή τους από το γλωσσικό μάθημα

Του **Δημήτρη Νατσιού** (Δάσκαλου - Θεολόγου)

Θα μιλήσω από καρδιάς, ως μάχιμος δάσκαλος της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης που διακονεί την παιδεία μας, την εκπαίδευση με την κιμωλία στο χέρι, εδώ και 23 χρόνια.

Άλλωστε, οι προλαλήσαντες, άγιοι Επίσκοποι, Γέροντες αγιορείτες, έγκριτοι καθηγητές και εισηγητές, κονιορτοποίησαν την δήθεν καινότητα των προγραμμάτων και κατέδειξαν την κενότητα των επιχειρημάτων τους. Όπως έλεγε και ο ποιητής: «Ουδέν καινόν, όλα κενά».

Καταρχάς θα κάνω μια μνημόσυνη αναφορά σε ένα από τα παλικάρια του Γένους. Στις 13 Μαρτίου 1957, σαν σήμερα, απαγχονίζεται στη Λευκωσία της Κύπρου από τους Άγγλους κατακτητές ο ήρωας μαθητής, 18 μόλις χρονών, Ευαγόρας Παλληκαρίδης. Και αυτός, όπως και όλοι οι μελλοθάνατοι αετοί της ΕΟΚΑ, όλοι τους νέα παιδιά, πριν οδηγηθούν στην αγχόνη έψαλλαν το «τῇ Ὑπερμάχῳ», τον Εθνικό μας Ὕμνο ή το «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τόν θάνατον».

Όλοι τους έπαιρναν ψευδώνυμα των αγωνιστών του '21 ή της αθάνατης κλεφτουριάς –«Ζήτρος» ήταν το ψευδώνυμο του Αυξεντίου- για να μην υφίστανται αντίποινα οι οικογένειές τους από τους «φίλους» μας Άγγλους.

Από πού τα γνώριζαν τα τροπάρια; Γιατί παρέπεμπαν στο '21; Μα από τα σχολεία τους, στα οποία διδάσκονταν την ορθόδοξη ελληνική πίστη και παράδοση, που ανατρέφει μάρτυρες και ήρωες, και όχι πανθηρσκειακά δηλητήρια.

Στα παλιά βιβλία γλώσσας της Έκτης Δημοτικού -φέτος είμαι δάσκαλος Έκτης Δημοτικού στο Κιλκίς σε τάξη 25 παιδιών- υπήρχε ποίημα για τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη, το οποίο μάλιστα το έγραψε Δωδεκανήσιος ποιητής. Αναμεταδόθηκε μετά το θάνατο του Ευαγόρα από τον ραδιοσταθμό της Λευκωσίας ως δημοτικό τραγούδι. Διαβάξω τους τελευταίους στίχους:

«(...) χτυπάει κουδούνι, μπαίνουνε στη τάξη του ο καθένας,
μπαίνει και η πρώτη, άτακτη, και η τρίτη που διαβάζει,
μπαίνει και η πέμπτη αμίλητη, η τάξη του Ευαγόρα.
Παρόντες όλοι;
Κύριε, ο Ευαγόρας λείπει.

Παρόντες, λέει ο δάσκαλος - και με φωνή που τρέμει:
Σήκω Ευαγόρα να μας πεις ελληνική ιστορία.
Ο δίπλα, ο πίσω και ο μπροστά, βουβοί και δακρυσμένοι
αναρωτιούνται στην αρχή, ώσπου η σιωπή τους κάνει,
να πέσουν με αναφιλητά.
Ετούτοι και όλη η τάξη.

Παλληκαρίδη άριστα, Βαγόρα πάντα πρώτος,
στους πρώτους πρώτος, άγγελε, πατρίδας δοξασμένης,
συ μέχρι χθες της μάνας σου ελπίδα και αποκούμπι
και του σχολειού μας σήμερα Δευτέρα Παρουσία.

Τα 'πε και απλώθηκε σιωπή, παν' στα κλαμένα νιάτα,
που μπρούμυτα γεμίζανε της τάξης τα θρανία,

έξω απ' εκείνο τ' αδειανό,
παντοτινά γεμάτο.».

Στα παλιότερα βιβλία το ποίημα αυτό υπήρχε, το διαβάσαμε οι δάσκαλοι και βγαίναμε με ψηλά το κεφάλι από την τάξη.

Το πέταξαν όμως έξω το 2006, που μπήκαν μέσα όλα τα κουρελουργήματα -η λέξη είναι του δάσκαλου μου, του Κώστα του Ζουράρι-. Και στη θέση του στην Έκτη Δημοτικού, τι αναγκάζομαστε να διδάξουμε για τον ηρωισμό;

Ένα κείμενο με τίτλο: «Η Σόνια η γάτα»!

Είναι μια γάτα, η οποία, όταν πήρε φωτιά ένα σπίτι, νιαουρίζει, την ακούει η πυροσβεστική, έρχεται και σβήνει τη φωτιά και οι πυροσβέστες της αναγνωρίζουν την πρωτιά στο να έρθουν - και της αποδίδουν και παράσημα!

Από τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη πήγαμε στη Σόνια τη γάτα.

Αυτά συμβαίνουν στα σχολεία και εμείς μεμφόμαστε τα παιδιά: «Εμείς στα χρόνια σας είχαμε αξίες». «Και τι τις κάνατε;» μας απαντούν.

Τα παιδιά στην εξοπλιστική ηλικία του Δημοτικού Σχολείου μαθαίνουν όταν τους παρουσιάζουμε τις αξίες σαρκωμένες σε πρόσωπα, όχι ανούσιες θεωρητικολογίες: Δεν θα τους μιλήσω για την αγιότητα, θα τους δείξω τον Άγιο. Δεν θα τους μιλήσω για τον ηρωισμό, θα τους δείξω τον ήρωα. Όχι για την πραότητα, αλλά για τον πράο. Όχι για την αξιοπρέπεια, μα ποιος είναι ο αξιοπρεπής. Στην παράδοσή μας, εξάλλου, κάτι παρόμοιο δεν γίνεται για την ορθόδοξη αγιογραφία;

Έχουμε την εντύπωση ότι η έσχατη μάχη για το μέλλον της πατρίδας διεξάγεται μέσα στο

Κοινοβούλιο ή στα έγκατα του Μαξίμου και των Βρυξελλών. Λάθος! Στα σχολεία, στις αίθουσες διδασκαλίας κρίνεται η τύχη του Γένους.

Αν επικρατήσει η ελληνοκτόνος παιδαγωγία και εκλείψει διά παντός η ελληνορθόδοξη παιδεία, «η ροδόχους ελπίδα του Έθνους» -του Καποδίστρια είναι η φράση- τότε ας τοιχοκολλήσουμε το αγγελτήριο θανάτου, πλησιάζει η ιστορική ευθανασία. Αν δεν απομείνει η ιστορική μαγιά του Μακρυγιάννη, τότε «κάλλιο να μην υπάρχει Έλλην στον κόσμο παρά να ατιμάζει το κατ' εικόνα Θεού και ομοίωσιν υπάρχον ανδράποδο του αναίσθητου Τούρκου, ενώ πλάστηκε από τον Θεό ελεύθερος», όπως θεσπίζουν στις 5 Μαΐου του 1827 στην Τροιζήνα οι ελευθερωτές πατέρες μας. Και σίγουρα στη θέση του αναισθήτου Τούρκου μπορεί να μπουν και άλλα αναισθητα και άπιστα θηρία, φανερά και νοητά, που μας εξανδραποδίζουν. Και το κακό γίνεται από τους ύπουλους, τους προβατόσχημους λύκους, που ζεσταίνουμε στο κόρφο μας και μαγαρίζουν παιδεία και παιδιά.

Το 1984 το ησύχιο και ταπεινό περιβόλι της Παναγίας μας, το σπουδαιότερο πνευματικό κέντρο της ανθρωπότητας, το Άγιον Όρος, επισημαίνει την ολέθρια πορεία της παιδείας, εν ονόματι κάποιου νεφελώδους προοδευτισμού, ψευδοπροοδευτισμού και αβασάνιστου εξευρωπαϊσμού, και ομιλεί απερίφραστα και ευθαρσώς για την αδίστακτη καταστροφή των εθνικών μας ριζών και για τον επελαύνοντα αντιχριστιανισμό και αφελληνισμό. Αντιγράφω το απόσπασμα: «Από πολλά χρόνια, τώρα, γίνεται συστηματική προσπάθεια, διαρκώς αυξανόμενη, να πολεμηθεί η πίστις, να βγει από τα ελληνικά σχολεία ο Χριστός, να διαστρεβλωθεί η ιστορία μας, να ευτελιστεί η μεγάλη σημασία των εορτών των Χριστουγέννων και του Πάσχα που τόσο ζει ο λαός μας. Να παύσει η ορθόδοξη εκκλησία να είναι η ψυχή του Γένους μας, να καταντήσουν τα παιδιά μας εύκολη λεία κάθε νοητού ή φανερού θηρίου». Δυστυχώς επαληθεύτηκαν οι Αγιορείτες πατέρες.

Το πού έχει καταντήσει η παιδεία εξαιτίας της παρατεταμένης κρίσεως ταυτότητας, το βλέπει κανείς στα πλείστα εν κρίσει σχολικά εγχειρίδια.

Δεν πρόκειται μόνο για το ελεεινό γλωσσικό ιδίωμα, στο οποίο είναι γραμμένα, για την προχειρότητα και ανεπάρκεια που τα χαρακτηρίζει. Πρόκειται κυρίως για τη ψυχική μιζέρια στην οποία καταδικάζουν το παιδί, τα πρότυπα που του προβάλλουν, δηλαδή ένα πληροφορημένο, υπολογιστικό, ανταγωνιστικό, καταθλιπτικό και συναισθηματικά νεκρό άνθρωπο και κυρίως, χωρίς τον Θεάνθρωπο, τη χαρά του κόσμου. Περισεύει σε αυτά τα τρισάθλια βιβλία -και μιλάω κυρίως για της γλώσσας- η εκκλησιομαχία, η κατασυκοφάντηση και ο εμπαιγμός της αμωμήτου πιστεώς μας.

Έλεγε ένας παλιός επίσκοπος: «Αν δώσεις οδοντογλυφίδα σε έναν Νεοέλληνα, από αυτούς που το επίθετό τους έχει πρώτο συνθετικό –παπα, στα δόντια του θα ανακαλύψεις ψίχουλα από τα πρόσφορα που έφαγε και μεγάλωσε η οικογένειά του». Και υπάρχουν πολλοί με πρώτο συνθετικό το –παπα που κατέστρεψαν την πατρίδα.

Είναι γνωστό πως τρία σχολικά μαθήματα αποτελούν σκόλωπα τη σαρκί των ποικιλώνυμων εθνομάχων και γραικύλων της σήμερον: Η ιστορία, η γλώσσα και τα θρησκευτικά. Στην ιστορία τις είδαμε τις προκοπές τους, μέσω του ρεπούσειου άγους. Η γλώσσα δεινοπαθεί μέσω των βιβλίων -περιοδικών ποικίλης ύλης όπως απροκάλυπτα τα ονομάζω- και συνεχίζει να ταλαιπωρεί δασκάλους και να δηλητηριάζει τους μαθητές. Για το μάθημα των θρησκευτικών θέτουν ή θα θέσουν τεχνηέντως το ψευδοδύλημμα: ή καταργείται ή μετατρέπεται σε θρησκευολογικό χυλό.

Πριν αναφερθώ στα θρησκευτικά, μια ολιγόλογη παραπομπή στη γλώσσα. Ας μη λησμονούμε ότι στις δύο πρώτες και πολύ σημαντικές τάξεις του δημοτικού σχολείου δεν υπάρχει μάθημα θρησκευτικών, ούτε βιβλίο βέβαια. Άρα εναπόκειται στο δάσκαλο ή τη δασκάλα για το τι θα διδάξει.

Ο άγιος γέροντας Παΐσιος συμβούλευε δασκάλους με αναφορά στην πίστη και στην πατρίδα να

παίρνουν πρώτη δημοτικού, γιατί σε αυτή την ηλικία εντυπώνονται ανεξίτηλα δια βίου οι γνώσεις στο νου των μαθητών.

Για παράδειγμα, στα παλιά Ανθολόγια, επαναλαμβάνω προ του 2006, το μάθημα με το οποίο υποδεχόταν το σχολείο τον μαθητή, ήταν ένα ωραίο δημοτικό, μια προσευχή: «πέφτω κάνω το σταυρό μου / και άγγελο έχω στο πλευρό μου, / δούλος του Θεού λογιούμαι / και κανέναν δεν φοβούμαι» και από κάτω το περίφημο «Φεγγαράκι μου λαμπρό».

Στα νέα Ανθολόγια, το μάθημα με το οποίο υποδεχόμαστε τους μαθητές με τίτλο «Πρώτη μέρα στο σχολείο», είναι μια δασκάλα εν ονόματι Γεωργία που λέει στους μαθητές της «δεν θα με λέτε κυρία, θα με λέτε Γεωργία» - όταν εμείς οι δάσκαλοι ξέρουμε ότι η μορφή αυτής της οικειότητας είναι η μητέρα της περιφρόνησης. Μάλιστα, λέει στους μαθητές της η δασκάλα «με τι πρέπει να ξεκινήσουμε σήμερα παιδιά;» και πετάγεται ένας μαθητής και λέει «με την τουαλέτα κυρία». Από τα ωραία ποιήματα του Γένους πήγαμε στις τουαλέτες.

Στο ίδιο Ανθολόγιο μαθαίνει ο μαθητής ότι δεν υπάρχουν Άγιοι της Εκκλησίας μας, αλλά ένας άγιος, ο άγιος φιλίας, ο Φιλάγιος στη σελίδα 107. Πουθενά στο δημοτικό σχολείο δεν υπάρχει ονομαστική γιορτή ή αναφορά σε έναν Άγιο της Εκκλησίας μας. Παντού γενέθλια και ανύπαρκτοι άγιοι. Διαβάξει ο μαθητής μια νερόβραστη προσευχή και όχι το «Πάτερ ήμών», που το μαθαίνουμε από την ώρα που ανοίγουμε τα μάτια μας στον κόσμο.

Στην πρώτη δημοτικού, επίσης, μαθαίνουν ένα χαζοχαρούμενο ψευτοποίημα με τίτλο «Το λαγουδάκι της Λαμπρής», για τον Άγιο Βασίλη που φέρνει μια γάτα δώρο στην οικογένεια του Ιβάν, που εγκατέλειψε τον τόπο της εξαιτίας μιας χιονοστιβάδας!

Ειδικά για το κοσμοσωτήριο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου, το πρωτάκι θα διαβάσει ποιήματα στο Ανθολόγιο όπως το «Ήρθε η πασχαλιά» με στίχους όπως: «ήρθε η πασχαλιά και τσουγκρίζει τα αυγά το μικρό παιδάκι», ενώ στο βιβλίο της γλώσσας ένα με τίτλο «Πασχαλινό», όπου συναντάς στίχους όπως «και μοσχοβολούν οι φούρνοι, τα τραπέζια κοκκινίζουν από τα κόκκινα αυγά» και ένα άλλο με τίτλο «Πασχαλινά κουλούρια» και στίχους: «το Πάσχα οι άνθρωποι έκαναν κουλούρια να μοιάζουν με πουλιά, ψάρια, ανθρωπάκια, τους έβαζαν μάτια και το στόμα, γαρύφαλα ή ξυλάκια». Στο βιβλίο Γλώσσα -το κρισιμότερο κατ' εμέ βιβλίο, γιατί το πιάνουν καθημερινά οι μαθητές- στην πρώτη δημοτικού δεν υπάρχει ούτε ένα «Χριστός ανέστη».

Στο Ανθολόγιο της τρίτης – τετάρτης δημοτικού καλούνται οι μαθητές, παρακαλώ, να γράψουν ένα νανούρισμα για χταπόδια! Δεν έχει εμπνευστεί παγκοσμίως ποιητής από χταπόδια για να γράψει νανούρισμα!

Στα παλαιότερα βιβλία γλώσσας δημοτικού και γυμνασίου -προ του 2006 επαναλαμβάνω- υπήρχαν περίπου 35 δημοτικά τραγούδια. Τα έχω μετρήσει, έχω φυλλομετρήσει τα βιβλία. Τα πέταξαν όλα έξω και στη θέση τους έβαλαν συνταγές μαγειρικής! Ένα ή δύο μαθήματα έχουν παραμείνει μόνο. Έχουν πετάξει έξω το δημοτικό τραγούδι, στο οποίο, όπως έλεγε ο Πολίτης, «αποτυπώνεται ακραιφνής και ακίβδηλος ο εθνικός μας χαρακτήρ». Σε ένα παλιό βιβλίο του 1965, το οποίο έχει προλογίσει και ο Σίμων Καρράς, βρήκα ένα διαμάντι και σας το διαβάζω για το δημοτικό τραγούδι και την τεράστια σημασία του: «Συνήντησα εν Μικρά Άσία κόμην ἀριθμουῖσα μόλις εἴκοσι οικογενείας καὶ στερουμένη διδασκάλου καὶ ἱερέως. Καὶ ὅμως δεν ἔλιπον ἔξ' αὐτῆς τὰ δημοτικά τραγούδια ἀναπληροῦντα παρὰ τῷ λαῷ τὴν ἔλλειψιν τοῦ σχολείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας».

Το δημοτικό τραγούδι αναπλήρωνε την Εκκλησία και το σχολείο. Το πέταξαν έξω.

Στη σελίδα 89 σε ένα μάθημα πέμπτης - έκτης δημοτικού που λέγεται «Θεατρική αγωγή» ξέρετε τι λέει; Καλούνται οι μαθητές να υποδυθούν το δαιμόνιο. Σήμερα, γράφει, «είστε δαιμόνιο»!

Στο ίδιο Ανθολόγιο -για να δείτε πως ακυρώνεται το μάθημα των θρησκευτικών μέσω του βιβλίου Γλώσσας-, στο κείμενο «ο Νορντίν στην εκκλησία», διαβάξει ο δάσκαλος ενώπιον των μαθητών του, ότι «ο Νορντίν πήγε σε μια εκκλησία του χριστιανού Αλλάχ», προβληματικός ο όρος, «και όλο το μεσημέρι τα κουβέντιαζε με τη γιαγιά του και δεν μπορούσε να χωνέψει γιατί οι χριστιανοί κάνουν τέτοιες ζωγραφιές» και -ακούστε Παναγιώτατε- «τι άσχημοι γέροι ήταν αυτοί με τις γενειάδες στους τοίχους;». Οι Άγιοι της Εκκλησίας μας είναι άσχημοι γέροι με μακριές γενειάδες!

Σε άλλο σημείο αναφέρεται κείμενο με τίτλο: «Τότε που πήγαμε βόλτα τον Επιτάφιο». Ο Επιτάφιος δεν πάει βόλτα, το ποδήλατο πάει βόλτα. Και στο τέλος, προσέξτε παρακαλώ, για την κατανυκτικότατη ακολουθία της Εκκλησίας μας: «Όταν φτάσαμε στην εκκλησία ξανά, οι άντρες σήκωσαν τον Επιτάφιο πάλι ψηλά από την πόρτα και περάσαμε από κάτω όπως το περνά περνά η μέλισσα»!

Πέμπτη δημοτικού -δεν τα διδάσκω βέβαια τα βιβλία- στο αφιέρωμα για τα Χριστούγεννα το κεντρικό κείμενο ήταν «Η Φρικαντέλα η μάγισσα, που μισούσε τα κάλαντα», που είναι για Νηπιαγωγεία. Εκεί, πάνε τα παιδιά να πουν τα κάλαντα στη μάγισσα και βγαίνει στο μπαλκόνι και μπήγει τις φωνές: «Σκασμός σκουπιδόπαιδα, αν δεν σταματήσετε να λέτε τα κάλαντα θα το μετανιώσετε πικρά». Μπορεί ο δάσκαλος με στοιχειώδη πνευματική εντιμότητα να σταθεί ενώπιον των μαθητών του και να πει τέτοια φράση: «σκασμός σκουπιδόπαιδα»; Μάλιστα, στη θέση του υπήρχε «Το ευλογημένο μαντρί» του Κόντογλου, ένα από τα ωραιότερα και τα πιο αγαπητά στα παιδιά κείμενα για τα Χριστούγεννα, για τον Άγιο Βασίλη: το πέταξαν έξω και έβαλαν στη θέση του το «Η Φρικαντέλα, η μάγισσα που μισούσε τα κάλαντα».

Και το επόμενο κείμενο μιλάει για τα Χριστούγεννα στον κόσμο, όπου, αφού περιηγείται σε κάποιες χώρες, μιλάει για τα Θεοφάνεια. Ακούστε για τα Θεοφάνεια τι έχει γράψει: «Στη χώρα μας ρίχνουμε το Σταυρό στη θάλασσα για να τον πιάσει ο γρηγορότερος και καλύτερος κολυμβητής». Είναι αγώνας, κολύμβησης, δηλαδή, τα Θεοφάνεια. Δεν είναι η φανέρωση της Αγίας Τριάδας, δεν είναι η βάπτιση του Σωτήρος Χριστού.

Η θρησκευολογία και ο Οικουμενισμός έχουν περάσει και στα βιβλία της Γλώσσας. Έκτη δημοτικού: «Τα θρησκευτάματα του κόσμου».

Κάπου εδώ στην παράσταση εμφανίζεται στριμωγμένος ο Χριστιανισμός. Ένας σταυρός που παραπέμπει σε αυτόν που φορούσαν οι ναζί, ένα αυγό ούτε καν κόκκινο, στη μέση ο Ινδουισμός, όλα τα θρησκευτάματα, ενώ είναι προβληματική και η περιγραφή, αφού σε όλα τα θρησκευτάματα χρησιμοποιεί χρόνο ενεστώτα, «ο Μωάμεθ είναι, ο Βούδας είναι», και για τον Χριστό λέει: «Οι χριστιανοί πιστεύουν ότι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ήταν ο Υιός του Θεού». Γιατί γίνεται αυτή η αναφορά με αυτό τον τρόπο; Δεν είναι δηλαδή ο Υιός του Θεού; Δεν είναι ό Ήν, ό Ων και ο ερχόμενος ο Κύριος; Και γιατί εδώ, ενώ απευθύνονται σε βαπτισμένα ελληνόπουλα, βάζουν στη μέση τον Ινδουισμό; Τι εμπειρίες έχει για τον Ινδουισμό ένα παιδί της έκτης δημοτικού;

Στην πρώτη γυμνασίου -γιατί χτυπιέται και η ηθική των παιδιών- έχουμε κείμενο στη σελίδα 16 του τετραδίου εργασιών με τίτλο «Οσάκις», που σημαίνει όσες φορές, στο οποίο περιγράφεται ο δεσμός εικοσιπεντάχρονου άντρα με δεκατετράχρονη μαθήτριά. Επαναλαμβάνω. Σελίδα 16, τετράδιο εργασιών, πρώτη γυμνασίου. Το βδελυρότατο των αμαρτημάτων και των εγκλημάτων, η παιδεραστία, διδάσκεται ως μάθημα: τα έχει φτιάξει η Αλέκα, μια μαθήτριά της τάξης, με τον Σάκη τον ηλεκτρολόγο και βγαίνει ραντεβού μήνες τώρα μαζί του. Και ακολουθούν από πίσω και οι άλλες μαθήτρίες, που αντιγράφουν και μιμούνται και παίρνουν μαθήματα!

Στην τρίτη γυμνασίου, ενδεικτικά πάντα, θα διαβάσω δυο τρεις φράσεις από ένα κείμενο με τίτλο «Παραπλανητικά», που μάλιστα εμπνέουν πολύ κόσμο πάνω σε νέους σκοπούς: «Αυτού του μήνα οι συμπτώσεις θα ενισχύσουν τις ερωτικές σας σχέσεις» γράφεται σε δεκαπεντάχρονα παιδιά, με

υπογραφή «Κώστας Λεφάκης». Τα τσιράκια του διαβόλου, όπως ονομάζονται οι αστρολόγοι, έχουν θέση στα βιβλία.

Πού είναι ο Μαβίλης, ο ήρωας ποιητής, να διδάξει ο δάσκαλος τον ηρωισμό; Που είναι ο Κάλβος, ο Σολωμός, ο Σεφέρης, ο Ελύτης, ο Βρεττάκος, ο Ρίτσος, οι μεγάλοι μάστοροι του ελληνικού λόγου; Δεν υπάρχουν. Θα βρούμε όμως μέσα τον Λεφάκη.

Το ίδιο θέλουν να κάνουν και στο μάθημα των θρησκευτικών. «Πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται, πάλιν ταράσσεται». Πώς μπορεί, επαναλαμβάνω, δάσκαλος Ἑλληνας Χριστιανός Ορθόδοξος να διδάξει σε επτάχρονα και οχτάχρονα παιδιά αυτά που θα διαβάσω παρακάτω;

Τα διαβάζω και καπνίζουν τα μάτια μου από οργή. Ο Αριστοτέλης έλεγε «οἱ μὴ ὀργιζόμενοι, ἐφ' οἷς δεῖ, ἡλίθιοι δοκούντες εἶναι». Πρέπει να αφήσουμε την επανάσταση του καναπέ και να σταματήσουν οι νέοι να ξεθυμαίνουν μέσω του διαδικτύου. Εδώ θέλει επανάσταση. Και ο καθένας ας την εννοήσει όπως θέλει. Εθνική επανάσταση.

Θεματική ενότητα στην τρίτη δημοτικού: Καλούμαι εγώ, ο δάσκαλος, να διδάξω για την Κυριακή εκτός από τη Θεία Λειτουργία και σύμβολα θρησκειών: σταυρός, ιχθύς, άμπελος, σβάστιγκα. Θα διδάξουμε και τον τρόπο διδασκαλίας του Βούδα, όλα ισότιμα και ισόκυρα.

Στην ενότητα «Η χαρά της γιορτής για τα Χριστούγεννα», από το βιβλίο της τρίτης δημοτικού, αναφέρεται στη γιορτή των Χριστουγέννων και -άκουσον άκουσον- «στη γέννηση του Χριστού στο κοράνι». Ντρέπομαι και να τα αναφέρω. Πώς μπορώ εγώ σαν δάσκαλος να σταθώ σε επτάχρονα παιδιά και να κάνω τέτοια πράγματα; Αυτοακυρώνομαι.

«Γιορτές θρησκειών του κόσμου»: «Ρος Ασάνα, το τέλος του Ραμαντάν στους Μουσουλμάνους, Ινδουιστές, φωτιές, χρωματιστά νερά, σκόνη». Προφανώς αυτοί που τα έγραψαν δεν έχουν ιδέα από δημοτικό σχολείο. Δεν έχουν πατήσει ποτέ σε σχολική τάξη. Δεν ξέρουν την ηλικία αυτή των παιδιών. Δεν ξέρουν τα ενδιαφέροντά τους. Δεν ξέρουν πόσο κρίσιμη είναι αυτή η ηλικία. Και πεираματίζονται.

Τετάρτη δημοτικού, ενότητα «Όταν οι άνθρωποι προσεύχονται». Αφού κάνουμε για την πρωινή προσευχή στο σχολείο, από κάτω πάλι η ουρά, η θρησκευολογία: «Προσευχές απ' όλο τον κόσμο», πώς προσεύχονται οι Μουσουλμάνοι, οι Εβραίοι και λοιπά. Ο πολύτιμος χρόνος των θρησκευτικών σπαταλιέται στην τετάρτη δημοτικού για να μάθουν τα παιδιά μας πώς προσεύχονται οι Ινδουιστές.

Τετάρτη δημοτικού, ενότητα «Όλοι ίσοι, όλοι διαφορετικοί». Τα ονόματά μας, η ιστορία των επωνύμων και των ονομάτων μας. Αφού αναφέρει το βάπτισμα και το χρίσμα των Ορθοδόξων, πάει στο βάπτισμα και το χρίσμα των Ρωμαιοκαθολικών, τις τελετές ενηλικίωσης στις θρησκείες του κόσμου, Μουσουλμάνους, γιορτές του κόσμου κτλ.

Στην πέμπτη δημοτικού -δεν επιμένω πολύ σε αυτά, έχουν ειπωθεί ήδη-, στην ενότητα «Μαθητές και Δάσκαλοι», ο Ιησούς διδάσκεται ως δάσκαλος και, όπως ειπώθηκε, μεταξύ των άλλων δασκάλων αναφέρονται και ο Μωάμεθ και ο Κομφούκιος και ο Βούδας, όλοι Άγιοι!

Στην έκτη δημοτικού, στην οποία διδάσκω φέτος, πάλι για τους αγίους ανθρώπους: «άγιοι άνθρωποι στις θρησκείες του κόσμου, Βούδας, Κομφούκιος, Μωάμεθ, Βισνού, Δαλάι Λάμα, Γκάντι και πολλά άλλα πρόσωπα ιστορικά ή μυθικά». Είναι βλασφημία, νομίζω, να αποδίδεται αγιότητα σε άλλα πρόσωπα εκτός από τον Χριστό και τους Αγίους της Εκκλησίας μας.

Δεν θα επεκταθώ άλλο. Προσωπικά δηλώνω ότι αν -ο μη γένοιτο- περάσουν τα προγράμματα αυτά δεν θα τα διδάξω. Οδηγός μου και σε αυτές τις περιπτώσεις, όπως και στο μάθημα της γλώσσας και

στο βιβλίο ιστορίας, είναι η φράση του Μακρυγιάννη: «Όταν μου πειράζουν πατρίδα και θρησκεία, θα μιλήσω θα' νεργήσω κι' ό,τι θέλουν ας μου κάνουν». Δε φοβόμαστε οι περισσότεροι δάσκαλοι, «ού γάρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως», «Δειλία ἐστὶν ἐκτροπὴ πίστεως», λέει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος.

Κάθε Παρασκευή, κατά παράβαση των άνωθεν εντολών, τελευταία ώρα βάζω ευαγγελικές περικοπές, μάθημα το οποίο έχει καταργηθεί. Τα παιδιά με ευλάβεια παρακολουθούν το Ευαγγέλιο. Θέλει Χριστό το σχολείο. Όταν φεύγει ο Χριστός μπαίνουν οι ψυχίατροι, οι ψυχολόγοι. Το ίδιο ισχύει και για το σπίτι.

Στη Γλώσσα, διδάσκω κείμενα των μεγάλων λογοτεχνών μας και όχι συνταγές μαγειρικής. Δεν το λέω για καύχηση. «Έν οἶδα ὅτι οὐδέν εἰμί». Πιστεύω στον Χριστό, αγαπώ την πατρίδα μου, και ας είναι και φτωχή. Όταν φτωχή είναι η μάνα μας δεν τη φτύνουμε, την παίρνουμε στην αγκαλιά μας.

Παναγιώτατε, σεβαστοί Πατέρες,

Το ζητούμενο ή μάλλον το ποθούμενο σήμερα είναι πώς θα φτιάξουμε νέο σχολείο, όχι βέβαια σαν αυτό που βιώνουμε, των άθεων γραμμάτων, «που υφαίνουν το σάβανο του Γένους μας», όπως έλεγε ο Παπουλάκος. Θέλουμε νέο, αλλά ρωμαίικο σχολείο, δηλαδή σχολείο λευτεριάς, γιατί ρωμαίικο αυτό σημαίνει, ελευθερία. Όταν ο πατρο-Κοσμάς έλεγε ότι αυτό μια μέρα θα γίνει ρωμαίικο τι εννοούσε; Ότι θα ελευθερωθεί. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Πήγαν κάποιοι δάσκαλοι στον άγιο γέροντα Εφραίμ τον Κατουνακιώτη και τον ρώτησαν: «Γέροντα πώς θα διδάσκουμε; Πώς θα μιλάμε στα παιδιά;» Και εκείνος έλεγε: «Θέλεις να διδάξεις, θέλεις να μιλήσεις; πιάσε από το χέρι τον Άγιο Νεκτάριο και κουβάλα τον μέσα στα θρανία, μέσα στην αίθουσα. Με τον Άγιο Νεκτάριο να διδάξεις. Διδάσκει εκείνος και ο Χριστός και όχι εσύ τα παιδιά».

Όσοι, λοιπόν, δάσκαλοι πιστεύουν στον Χριστό -και είναι πολλοί οι δάσκαλοι αυτοί, αλλά δεν ακούγονται, γιατί μόνο το κακό έχει κουδουνάκια και ακούγεται- ας πιάσουν από το χέρι τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό και αυτός θα διδάξει τους μαθητές ότι «ψυχή και Χριστός μας χρειάζεται».

Ας πιάσουν από το χέρι τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τον ελευθερωτή μας, να ακούσουν οι μαθητές το «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους», στους νενέκους της σήμερα, γιατί η οικονομία του Θεού μας απελευθέρωσε -και το καριοφίλι του Νικηταρά και του Μπότσαρη- και η οικονομία των σημερινών άνικανων κυβερνητών μάς ξαναβυθίζει στη σκλαβιά.

Να πιάσει από το χέρι ο δάσκαλος ο φιλότιμος, ο Ρωμηός, τη μάνα τη Ρωμηά, την Κύπρια, τη μάνα του Ευαγόρα Παλληκαρίδη, που όταν οι Άγγλοι της είπαν να πείσει το παιδί της να προδώσει και να γλιτώσει, απάντησε: «Εγώ δεν εγέννησα παιδίν να τον λαλούν προδότη. Χαλάλι της πατρίδας μου το αίμα του παιδιού μου». Και ας πιάσει, τέλος, το Μακρυγιάννη, τον πατριδοφύλακα στρατηγό, να μας διδάξει όλους μας πως οφείλουμε στην εκκλησία μας χάρη και ότι πρέπει το μάθημα να παραμείνει ορθόδοξο χριστιανικό, γιατί «τον Χριστό φοβόμαστε και αυτή η θρησκεία μάς ελευθέρωσε και βγήκαμε εις την κοινωνία του κόσμου».

πηγή: «Το μάθημα των Θρησκευτικών: Προβληματισμοί - Επισημάνσεις - Προτάσεις», Πρακτικά Πανελλήνιου Επιστημονικού Συνεδρίου του Εργαστηρίου Παιδαγωγικής – Χριστιανικής Παιδαγωγικής του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας του ΑΠΘ, Θεσσαλονίκη 2014, σσ. 401-410.

